

„Zene és szöveg”

Szabó Ivett, az „újszülött” Debreceni Egyetem első hallgatóinak egyike volt 2000-ben, ma már a Campus rádió meghatározó műsorvezetője. Férje, Bakó Csaba a rádió főszerkesztője, egyben vezető zenei szerkesztője, aki civilben a Tankcsapda együttes legfontosabb háttérembere. Történetük a jogelőd, az akkor még FM90 Friss rádió névre hallgató médium szerkesztőségében kezdődött. Munkatársak, majd barátok lettek, kapcsolatuk azonban itt nem ért véget. Sőt. Mára már két hatéves ikerlány boldog szülei. Történetük olyan, hogy akár a címben idézett Hugh Grant film alkotóit is új mozi forgatására inspirálhatná.

■ BÉRES ZSUZSA

Szabó Ivett pedagóguscsaládban nőtt föl, szülei mindketten tanárebek, sőt, édesapja egyik diplomáját az egykori Kosuth Lajos Tudományegyetemen szerezte. Talán ez volt az indíttatás a felvételinél a tanár szakra. De akkor honnan az érdeklődés a rádiózás iránt?

Szabó Ivett: Mindig is érdekelt, ezért szerettem volna ilyen jellegű képzést választani. De abban az időben még nem volt ilyen a Debreceni Egyetemen. Viszont találtam olyat, ami kifejezetten közel állt hozzám. Egyrészt a magyar szak, mint tanári képzés, mert volt egy olyan dédelgetett álmom, hogy pedagógus legyek, nem feltétlenül szüleim miatt, de mindig is vonzott ez a pálya. A másik pedig a rádiózás – érdekes, hogy kifejezetten ez

a terület érdekelt –, ezért döntöttem a művelődési és felnőttképzési menedzser szak mellett, ami tökéletes volt ahhoz, ami végül az újságírás, azon belül is a rádiós újságírás irányába vitt. Kiskoromban nekem példaképnek számítottak a tanárok. Ez nem csoda, hiszen akkor még egy pedagógus valóban példakép volt. Presztízse volt a pályának, amit én is szerettem volna átélni. Ez a vonzalom ki is tartott egészen felnőtt koromig, és amit persze felülírt az élet. Először írogatni kezdtem az egyetemi lapba, majd megszólalt az FM90 Friss rádió, és mondhatni beszippantott ez a világ, rádiózni kezdtem egyetemi hallgatóként. Eleinte kisebb háttérmunkákat végeztem, majd jöttek az első riportok az egyetemi bulikon, beszélgetések zenészekkel, és bár visszatekintve nem igazán lehetek büszke kezdeti munkáimra, de

nagyon jó tanulóterep volt számomra ez az időszak. Olyannyira, hogy mire megszerkeztem a diplomát, már egyértelmű volt: nem leszek pedagógus, hanem maradok a rádiónál. Ennek lassan két évtizede.

Bakó Csaba a 2000-es években induló Friss rádió első, és azóta is egyetlen zenei szerkesztője, aki több generációt vonzó klasszikus rockzenei válogatásával tette egyedivé az étert. És akinek egyedisége abban is megnyilvánul, hogy bár mindene a zene, mégis, egyetlen hangszeren sem játszik. Akkor mégis honnan ered a zene iránti vonzalom?

Bakó Csaba: Középiskolában jártam énekarba, nem sok sikerrel. A dobolástól az riasztott el, hogy nekik kell a legtöbbet cipelni, a zongoránál ez a helyzet csak még súlyosabb. És miért nem a gitár? Egyszerű:

mindig az áll a rivaldafényben a színpad elején, aki ezen a hangszeren játszik. Én pedig ettől lámpalázás lennék. A viccet félretéve: mindig is foglalkoztatott a zeneipar, mi van a háttérben, hogyan épül föl egy koncert szervezése, hogyan dolgoznak azok, akik a háttérből segítik a zenekar munkáját. A 90-es években zenei újságíróként indult a pályám, majd egy szerencsés találkozás Váradi Ferivel az akkori Szóla rádióba vitt, ahol műsorokat készítettem, majd belekóstoltam a technikai munkába is. Már akkor érdekelt, hogyan lehetne a kereskedelmi rádiók mellé alternatívaként olyan csatornát létrehozni, működtetni, ami elsősorban angol, vagy amerikai rádiók stílusát tükrözi, természetesen mindezt átültetve a hazai igényeknek megfelelően. Mindezt az induló Friss rádióban igyekeztünk elsőként megvalósítani. Hogy milyen sikerrel, azt talán bizonyítja az is, hogy ezen a frekvencián ma is hallhatóak vagyunk, igaz, most már a Debreceni Egyetem fenntartásában működve, értelemszerűen Campus rádió néven.

„...A Tankcsapda tagjai azóta sem írnak sajtóközleményt, én pedig továbbra sem állok ki a színpadra gitározni, és ez így van jól...”

Ha zenekari háttérmunka, akkor ez a Tankcsapdát jelenti?

BCs: Természetesen. A közös munka 2002-ig nyúlik vissza, a fiúknak akkor szükségük volt valakire, aki kezeli a sajtómegkereséseket, a média érdeklődését, aztán az évek alatt alakult ki az a munkakapcsolat, ami a feladatkör bővülését is jelentette egyben. Ők azóta sem írnak sajtóközleményt, én pedig továbbra sem állok ki a színpadra gitározni, és ez így van jól. Minden és mindenki a helyén van a zenekarban. 19 év alatt összecsiszolódtunk és ez a „mindenesség” úgy tűnik megmarad, hiszen a technikai személyzetből a jelenlegi már talán a harmadik generáció, de én együtt öregszem a zenekarral.

Visszatérve a kétezres évekhez: a Szóla frekvenciája elavult, kevesen tudták elérni, és ekkoriban nyerte el egy csoport a 90 mhz-et.

BCs: Munkatársakat kerestek, és ismét Váradi Feri révén én is az induló csapat tagja lehettem. Végül sikerült kialakítani az egyedi hangzásvilágot, zenében és szövegben egyaránt. A technikai eszközállományunk fejletlen volt, vagy nem is volt, így a hátrányból kovácsoltunk előnyt: élő adás volt, és ehhez társult a máshol ritkán hallható zenei világ. És bár akkor még nem az egyetem égisze alatt működtünk, a mű-

sorsávok között volt, ami kifejezetten az egyetemi hallgatókat célozta meg.

És itt érkeztünk el a történetben a megismerkedéshez...

Szl: Ez a Zeneművészeti Kar 9. emeletén lévő stúdióban történt, az első adásra mai napig emlékszem. Hiszen más dolog elképzelni, hogy beszélék a mikrofonba, de csak abban a pillanatban tudatosult bennem, hogy ezt most bárki hallhatja! Kezdként először megszólalni az Egyetem tér műsorában – nem árulok el nagy titkot – nem igazán sikerült nagyot alkotnom. Meggyőződésem volt, hogy itt véget is ért rádiós pályafutásom, de aztán szerencsére bizalmat kaptam, és folytathattam. Ma már elképzelhetetlen az életem a rádió nélkül. De azt is tudom, mekkora felelősség élőben megszólalni, folyamatosan, értelmesen, érthetően beszélni. Hosszú idő tapasztalata szükséges hozzá.

Aztán jöttek a változások. A Debreceni Egyetem megvásárolta az akkor már a város tulajdonában működő adót, amely Campus rádió néven szól tovább, majd a költözés a Zeneművészeti Karról az 1-es villa első emeletén kialakított korszerűen felszerelt stúdióba, és mindeközben megváltozott a személyes kapcsolat is.

BCs: Az, hogy az egyetem a fenntartónk, biztonságot ad a munkánkhoz, emellett elegendő témát is, mondhatni „házhöz jön”, csakúgy, mint a szakmai utánpótlás, köszönhetően a Bölcsészettudományi Kar médiaképzésének, hiszen az ott tanuló hallgatók közül sokan nálunk töltik szakmai gyakorlatukat, és büszkén mondhatom, ma már olyan kollégánk is van, aki – lvetthez hasonlóan – első alkalommal diákként lépte át a stúdió küszöbét. Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy nem „koli”rádióként kell működnünk, hanem szabad kezét kapunk abban, hogy mi kerüljön be a műsorba. És ez így jó, hiszen Debrecenben és annak mintegy 20 km-es körzetében fogható a 90 mhz. Ugyanakkor fontos feladatunk, hogy elérjük az egyetemista korosztályt, mint célcsoportot. Ez azonban nem egyszerű, hiszen átalakultak a rádiózási szokások, ezer más módja van az információszerzésnek, zenehallgatásnak. Ezért is ápolunk szoros kapcsolatot az egyetem Hallgatói Önkormányzatával. Kitelepülünk az egyetemi programok, események helyszínére, ahol találkozhatunk a mostani és a leendő hallgatókkal is.

Szerelem, házasság

Szl: Ennek már 15 éve. Nem egyik napról a másikra történt. Sokáig fel sem merült egyikünkben sem, hogy több is lehet közöttünk munkatársi kapcsolatnál. Aztán egyszer csak jött egy szikra. Persze a kollégák annyira megszokták, hogy munkatársakként kezelnek minket, hogy azt hitték, ez csak egy fellángolás, szerintem még fogadásokat is kötöttek, hogy vajon meddig tart majd? Mi nyertünk.

Változások sora az elmúlt 20 év: munkatársi kapcsolatból, barátság, szerelem, majd házasság. Csaba ma már amellett, hogy maradt zenei szerkesztő, a Campus rádió főszerkesztője is egy személyben, lvet pedig – kinöve az Egyetem teret – műsorvezető, és együtt két ikerlány szülei is.

BCs: Mind a mai napig külön tudjuk választani a munkát és a magánéletünket, hiszen a legfontosabb a család. Az ikrek 6 évesek, közeleg az iskolaválasztás és nem árulok el nagy titkot azzal, hogy valószínű, a Debreceni Egyetem Kossuth Gyakorló Általános Iskolájában kezdik majd tanulmányaikat, tovább gyarapítva ezzel az egész család kötődését az egyetemhez.